

Велика кількість бутлегів виготовляється і потім розповсюджується серед шанувальників артиста без отримання будь-якої фінансової вигоди. У такому разі навряд чи можна говорити про піратство, яке передбачає тільки комерційні порушення прав інтелектуальної власності. Разом із тим, бутлегери іноді переслідують комерційну мету і задля продажу своїх товарів намагаються додати професійну якість зробленим звукозаписам та створити оригінальне оформлення компакт-дисків. Звісно, обсяги продажів бутлегів не можуть зрівнятися з продажами офіційних видань. Однак і тут бувають виключення. Наприклад, при арешті в Маямі літака директора бутлег-фірми Midnight Sun (Люксембург) за нелегальне ввезення у США піратської продукції було конфісковано більше 400 000 компакт-дисків (Манухин А. «Посидел я немного на холме ...» / Андрей Манухин [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://rockshop.te.net.ua/history/h_23.html).

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що проблема бутлегерства залишається невирішеною по всьому світу. У боротьбі з цим явищем застосовуються найрізноманітніші заходи. Наприклад, на концертах може виділятися спеціальна зона для людей, охочих зробити запис навіть із можливістю підключатися до мікшерного пульта, щоб запис був кращим, але за умови, що записи не будуть використані для отримання прибутку.

Порушена у тезах доповіді проблематика має неабиякий теоретичний та практичний інтерес і потребує подальших наукових досліджень.

Бурова Л.І.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
старший лаборант кафедри права інтелектуальної власності та
корпоративного права*

ПРАВОВИЙ СТАТУС МЕДІАТОРА ПРИ РОЗГЛЯДІ СПРАВ ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Медіація у сфері інтелектуальної власності є найшвидшим та найвигіднішим розв'язанням спорів, пов'язаних із захистом прав на об'єкти інтелектуальної власності та розпорядження майновими правами на них. З розвитком інтернет-відносин об'єкти права інтелектуальної власності знаходяться в стані меншої захищеності. Інтернет дає змогу користувачам швидко розповсюджувати певні об'єкти творчої діяльності людини. Стає важко простежити їх стан та долю. В деяких випадках коли сталося порушення прав автора на певний результат інтелектуальної діяльності варто звернутися до процедури медіації. За допомогою даної процедури можна отримати бажаний результат за більш короткий строк порівняно з судовим процесом.

Медіатор – третя нейтральна, незалежна особа (посередник), що допомагає сторонам вирішити наявний конфлікт, суперечку.

Відповідно до законопроекту «Про медіацію», авторами якого є Ківалов С. В. та Бондик В. А., медіатор має право отримувати інформацію про конфлікт, для допомоги у розв'язанні якого він запрошений, від сторін конфлікту, державних органів, посадових осіб; самостійно визначати методику підготовки та проведення медіації за умов дотримання законодавства про медіацію та професійних етичних стандартів діяльності медіатора. Крім того медіатор має право відмовитися від проведення медіації з етичних або особистих міркувань, а також у разі конфлікту інтересів з іншими учасниками медіації; надавати послуги на оплатній та безоплатній основі; на оплату своїх послуг та на відшкодування витрат, здійснених для підготовки та проведення медіації, у розмірі та формі, передбаченій угодою про проведення медіації; займатися своєю діяльністю індивідуально або разом з іншими медіаторами, створювати юридичні особи, в тому числі об'єднання медіаторів, працювати за наймом та здійснювати підприємницьку діяльність.

Крім того медіатор має певні зобов'язання. Він зобов'язаний дотримуватися вимог чинного законодавства про медіацію, професійних етичних стандартів діяльності медіатора, правил конфіденційності; перевірити повноваження представників та/або законних представників сторін медіації; повідомити сторони медіації про конфлікт інтересів або інші обставини, що унеможливають його участь у медіації; проінформувати сторони про порядок проведення та правові наслідки медіації та надавати роз'яснення щодо процедури медіації; керувати процедурою медіації; забезпечити відповідність медіаційної угоди вимогам правових та етичних норм; відмовитися від медіації у разі явно незаконної або недобросовісної поведінки хоча би однієї із сторін медіації, представника та/ або законного представника сторони медіації, а також у випадку явної невідповідності справи критеріям медіації (Про медіацію: проект закону України – 10301-1 від 19.04.2012 – Електронний ресурс – [Режим доступу] – http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=10301-1&skl=7).

Останнім часом у світі триває суперечка щодо того, хто може бути медіатором. З одного боку обґрунтовується, що медіатором повинна бути особа, яка має юридичну освіту, з іншого – освіту психолога (Тісногуз В. Медіація – один з альтернативних методів вирішення спорів – Електронний ресурс – [Режим доступу] – <http://legalweekly.com.ua/index.php?id=16061&show=news&&newsid=122934>).

Представники першого напрямку говорять про те, що для успішного вирішення спору варто звертатися до медіатора – юриста, адже юрист зможе надавати правову допомогу сторонам.

Представники другого напрямку вважають, що так як конфліктологія – це інститут психології, то медіатор – психолог зможе краще зрозуміти позиції сторін і зможе знайти підхід до кожного, щоб вирішити спір на вигідній основі.

На нашу думку, якщо вирішується спір щодо захисту об'єктів права інтелектуальної власності, то звичайно краще для усіх учасників медіації, щоб медіатором була особа, обізнана в юридичній сфері. По-перше, вона зможе розповісти про правові наслідки при прийнятті того чи іншого рішення. По-друге, медіатор-юрист зможе оформити медіаційну угоду і всі необхідні документи відповідно до вимог чинного законодавства. В такому випадку не потрібно буде залучати до процесу ще і юриста.

Не мається на увазі те, що медіатор має бути адвокатом. Адвокат – це особа, яка насамперед спрямовує свої дії на захист інтересів клієнта, а медіатор – це нейтральна, незацікавлена особа (Рейзін М. Коментар для Всеукраїнського щотижневого юридичного видання «Юридична газета» до статті – «А медіатор хто?» – Електронний ресурс – [Режим доступу] – <http://sbordolgov.com/ru/articles/komentar-dlya-vseukrayinskogo-schotizhnevogo-uridichnogo-vidannya-uridichna-gazeta-do-statsti-a-mediator-hto-46>). Медіатор не може приймати позицію однієї з сторін.

У вказаному проекті закону говориться про те, що медіатором може бути фізична особа, яка досягла вісімнадцяти років та пройшла спеціальну підготовку за напрямом «медіація» в Україні або за її межами. Щодо спеціальної освіти: юриста чи психолога в проекті не вказується.

Як висновок можна зазначити, що питання визначення правового статусу медіатора має важливе значення в умовах сьогодення. Від того хто проводить медіацію залежить успіх даної процедури. Ми придержуємося точки зору, що медіатор-юрист зможе не тільки дійти одного взаємовигідного рішення для сторін конфлікту, але й надати їм правову допомогу щодо складення медіаційної угоди, що в свою чергу скоротить строк вирішення даної справи.

Грігор'яні Г.І.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри права інтелектуальної власності
та корпоративного права*

ПОГЛЯДИ НА ПІРАТСТВО В АВТОРСЬКОМУ ПРАВІ

Піратство в авторському праві як складний феномен сучасного світу не потребує комплексного підходу до його вивчення. В наш час у визначні основних напрямів запобігання піратству актуального значення набуває врахування позицій щодо ставлення до піратства не тільки тих, хто всіма силами бореться з ним, але також й тих, хто вважає піратство закономірним (навіть позитивним) наслідком прогресу.

Отже, в суспільстві визначилися дві протилежні позиції щодо піратства в авторському праві. Перша позиція належить більшості, які сприймають піратство, як небезпечне, руйнівне для суспільства явище, з яким обов'язково необхідно вести боротьбу. Основними аргументами прихиль-